

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 4Co/320/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7710209053
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 02. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Soňa Minxová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2014:7710209053.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Soni Minxovej a sudkýň JUDr. Adriany Murínovej a JUDr. Anny Slovinskej, v právnej veci žalobkyne G.. Q. F., bývajúcej v P., X. Č.. X, zast. U.. P. D., advokátkou v O., M.Í. Č.. X, proti žalovanému: L., J.. L..Š. Č.. XX, P., zast. U.. P. Q., advokátom v P., X..I. Č.. XX, o zaplatenie 362,22 eura s prísl., o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Michalovce zo dňa 23.júna 2011 č.k. 11C/95/2010-74 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvého stupňa.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa preskúmaným rozsudkom:

I. návrh z a m i e t o l a

II. v y s l o v i l, že o trovách konania medzi účastníkmi konania bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáhala proti žalovanému zaplatenia sumy 362,22 eura s prísl., ako náhrady mzdy za obdobie mesiacov november a december 2009 s odôvodnením, že jej pracovný pomer so žalovaným skončil výpoveďou dňom 31.12.2009, žalovaný jej však už počnúc septembrom 2007 prestal prideľovať prácu a platiť mzdu a následne jej uhradil mzdu (náhradu mzdy) za obdobie mesiacov september 2007 až február 2009 na základe rozhodnutia súdu v konaní vedenom na Okresnom súde Michalovce pod sp.zn. 19C/3/2009 a za obdobie mesiacov marec - október 2009 dobrovoľne.

Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie založil na zistení, že žalobkyňa na žalovanom L. vykonávala funkciu učiteľky na skrátený pracovný úväzok a ďalej, že zo strany žalovaného jej bola listom zo dňa 23.6.2009, ktorý prevzala dňa 2.7.2009 daná výpoveď z dôvodu organizačnej zmeny, vzhľadom na ktorú sa stala nadbytočnou a že výpovedná lehota v zmysle ust. § 62 Zákonníka práce uplynula dňa 31.10.2009. Žalobkyni zo strany žalovaného bola doručená aj výpoveď zo dňa 17.8.2009 podpísaná jeho novou riaditeľkou (vo funkcii od 1.7.2009) P.Y. E., ktorá bola žalobkyni doručená asi dňa 4.9.2009, s určitosťou však niekedy v mesiaci september 2009. S poukazom na ust. § 77, § 61 ods. 4 a § 62 Zákonníka práce uzavrel, že pokiaľ žalobkyňa nenapadla neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou zo dňa 23.6.2009 v lehote 2 mesiacov odo dňa, kedy mal pracovný pomer skončiť, t.j. do 31.12.2009 na súde, treba jej skončenie pracovného pomeru touto výpoveďou považovať za platné. Skončenie toho istého pracovného pomeru viacerými právnymi úkonmi, či už boli urobené súčasne

alebo postupne, Zákonník práce a ani iné právne predpisy nezakazujú, tieto jednotlivé právne úkony sa posudzujú samostatne a tiež z každého z nich nastávajú samostatné právne účinky. Nie je preto dôvod odvodzovať, že skončenie pracovného pomeru zo strany žalovaného urobené listom zo dňa 23.6.2009 je neplatné a to vzhľadom na jeho ďalšiu výpoveď z pracovného pomeru danú žalobkyni listom zo dňa 17.8.2009. Ak sa totiž pracovný pomer skončil na základe skoršieho právneho úkonu, má to za následok iba to, že neskôr daná (inak platná) výpoveď sa neuplatní ako právny dôvod zániku toho istého pracovného pomeru. V konaní nebolo preukázané, že by v zmysle ust. § 61 ods. 4 Zákonníka práce výpoveď zo dňa 23.6.2009 doručená žalobkyni dňa 2.7.2009 bola zo strany žalovaného odvolaná. Keďže výpoveď bola doručená druhému účastníkovi t.j. žalobkyni, jej odvolanie bolo možné urobiť iba s písomným súhlasom žalobkyne, čo takisto nebolo v konaní preukázané. Počínanie žalovaného smerujúce k vyriešeniu otázky skončenia pracovného pomeru žalobkyne po doručení prvej výpovede zo dňa 23.6.2009 tiež nemožno považovať za právne úkony, ktoré by napĺňali fikciu ust. § 61 ods. 4 Zákonníka práce. Preto treba mať za to, že pracovný pomer žalobkyne bol ukončený dňa 31.10.2009 na základe výpovede zo dňa 23.6.2009 doručenej žalobkyni dňa 2.7.2009 s poukazom i na to, že žalobkyňa sa v 2-mesačnej prekluzívnej lehote neobrátila na súd o určenie neplatnosti tejto výpovede. Na tom základe žalobu o náhradu mzdy za mesiace november-december 2009 zamietol, lebo v tomto období už žalobkyňa nebola zamestnancom žalovaného a nevznikol jej ani nárok na náhradu mzdy.

Výrok, ktorým rozhodol, že o trovách konania medzi účastníkmi konania bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej odôvodnil poukazom na ust. § 151 ods. 3 O.s.p..

Proti tomuto rozsudku sa včas odvolala žalobkyňa. Navrhla rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť a jej žalobe v plnom rozsahu vyhovieť. Zároveň žiadala zaviazat' žalovaného na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolanie odôvodnila odvolacími dôvodmi podľa ust. § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ O.s.p., t.j. vytykala súdu prvého stupňa, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Mala za to, že v konaní bolo preukázané, že výpoveď z pracovného pomeru z 23.6.2009 bola odvolaná. Aj keď totiž z dikcie § 61 ods. 4 Zákonníka práce vyplýva, že odvolanie výpovede, ako aj súhlas s odvolaním je treba urobiť písomne, nemá toto ustanovenie sankciu neplatnosti odvolania, ak odvolanie a súhlas neboli vykonané písomne. Súhlas s odvolaním výpovede prejavila písomne v liste z 23.6.2009 a žalovaný odvolal výpoveď tým, že jej doručil ďalšiu výpoveď z pracovného pomeru z toho istého titulu. Uviedla, že je toho názoru, že počínanie žalovaného i jej smerujúce k vyriešeniu otázky skončenia jej pracovného pomeru u žalovaného po doručení prvej výpovede z 23.6.2009 treba považovať za právne úkony naplňujúce fikciu ust. § 61 ods. 4 Zákonníka práce a preto má nárok na žalovanú náhradu mzdy.

Žalovaný sa k podanému odvolaniu žalobkyne nevyjadril.

Odvolací súd na základe podaného odvolania vec podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. prejednal bez nariadenia pojednávania, preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa aj s konaním, ktoré mu predchádzalo (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je nedôvodné.

Súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav, zistený skutkový stav správne posúdil aj po právnej stránke a správne rozhodol, keď na základe svojich právnych záverov žalobu zamietol. Odvolací súd sa v podstatnej časti stotožnil aj s odôvodnením napadnutého rozsudku, naň poukazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.) a preto len na zdôraznenie správnosti dôvodov rozsudku súdu prvého stupňa a k odvolacím námietkam žalobkyne považuje za potrebné dodať:

Výsledkami vykonaného dokazovania je preukázané a medzi účastníkmi konania aj nesporné, že žalobkyni zo strany žalovaného boli dané dve výpovede - prvá listom žalovaného zo dňa 23.6.2009 (podpísaným vtedajším riaditeľom žalovaného U. P. D.) ktorá bola žalobkyni doručená 2.7.2009 a druhá listom zo dňa 17.8.2009 (podpísanou riaditeľkou žalovaného P. Y. E.), ktorá bola žalobkyni doručená v mesiaci september 2009. Stotožniť sa možno so závermi prvostupňového súdu, že oba zrušovacie návrhy je potrebné z hľadiska ich právnych účinkov posudzovať samostatne; to znamená, že v prípade

záveru o skončení pracovného pomeru na základe v poradí prvej výpovede, nemožno už z v poradí druhej výpovede vyvodit' právny dôvod zániku tohto pracovného pomeru.

Z platnej právnej úpravy v ust. § 77 Zákonníka práce vyplýva, že ak zamestnanec, ktorému bola daná výpoveď chce zabrániť skončeniu pracovného pomeru touto výpoveďou musí sa v lehote 2 mesiacov odo dňa, keď sa mal pracovný pomer skončiť, domáhať na súde rozhodnutia, že skončenie pracovného pomeru danou mu výpoveďou je neplatné. Ak tak neurobí, jeho pracovný pomer skončil na základe tejto výpovede (a to aj v prípade existencie zrejmých dôvodov pre určenie jej neplatnosti). Odlišný záver t.j. že k skončeniu pracovného pomeru výpoveďou napriek tomu, že zamestnanec jej neplatnosť v lehote uvedenej v § 77 Zákonníka práce na súde neuplatnil, by mohlo vyplynúť už len na základe nepochybného zistenia, že zamestnávateľ so súhlasom zamestnanca svoju výpoveď, ktorá bola doručená zamestnancovi, odvolal (§ 61 ods. 4 Zákonníka práce).

V posudzovanom prípade sa súd prvého stupňa po zistení, že žalobkyňa neplatnosť prvej výpovede t.j. výpovede zo dňa 23.6.2009 na súde neuplatnila, správne zaoberal posúdením, či zo strany žalovaného nedošlo k jej účinnému odvolaniu. Aj keď v tomto smere možno súhlasiť s odvolacími námietkami žalobkyne, že nedodržanie v ustanovení § 61 ods. 4 Zákonníka práce predpísanej písomnej formy odvolania výpovede, ako aj súhlasu s jej odvolaním nemá bez ďalšieho za následok neplatnosť odvolania výpovede (lebo toto ustanovenie nemá sankciu neplatnosti odvolania ak odvolanie a súhlas neboli vykonané písomne), keďže z dôvodov žalobkyňou namietaných skutočne treba pripustiť platné odvolanie výpovede aj ústnou formou resp. konkludentne, sama táto skutočnosť nič nemení na správnosti záveru prvostupňového súdu o nepreukázaní odvolania (prvej) výpovede žalovaným. Odvolanie v poradí prvej výpovede žalovaným nemožno totiž bez ďalšieho vyvodit' zo skutočnosti, že jej bola daná (ďalšia) výpoveď dňa 17.8.2009. Z okolností, za ktorých bola žalobkyni daná táto v poradí druhá výpoveď, ktoré vyšli v konaní najavo totiž nemožno presvedčivo vyvodit', že žalovaný uznal žalobkyňou prostredníctvom jej právnej zástupkyne namietanú neplatnosť prvej výpovede a na tom základe jej dal „novú“ výpoveď, ako sa žalobkyňa domnievala. Z výpovede riaditeľky žalovaného P. Y. E. (č. 58) naopak vyplýva, že k daniu výpovede zo dňa 17.8.2009 pristúpila potom, čo nastúpila do funkcie riaditeľky dňom 1.7.2009 a v materiáloch žalobkyne nenašla výpoveď danú jej predchodcom a vychádzala pritom z rozsudku v spore vedenom na návrh žalobkyne proti žalovanému (sp.zn. 19E/193/2009-59), z ktorého vyplynulo, že žalovaný bez rozviazania pracovného pomeru a bez akékoľvek dohody o zmene dojednaných pracovných podmienok prestal žalobkyni dňom 1.9.2007 pridelať prácu a platiť mzdu. V kontexte uvedeného je potrebné hodnotiť aj obsah výzvy na nástup do zamestnania zo dňa 7.9.2009 (čl. 46). Uvedená výzva znamenala totiž len uznanie svojej povinnosti žalovaným pridelať prácu žalobkyni do skončenia jej pracovného pomeru, vtedy s predpokladom, že k tomuto dôjde uplynutím výpovednej doby z druhej výpovede 30.11.2009. Všetky ďalšie listiny predložené žalobkyňou (korešpondencia medzi účastníkmi vo veci riešenia pracovnoprávneho vzťahu a návrhy dohôd o skončení pracovného pomeru) sú totiž z obdobia roku 2008, resp., pokiaľ ide o návrhy dohôd o skončení pracovného pomeru zo dňa 16.9.2009 a druhá bez dátumu, avšak (ako to vyplýva zo sprievodného listu, ktorým bol tento návrh dohody zaslaný právnej zástupkyne žalobkyne) predložený bol žalobkyni dňa 1.6.2009 (čl. 44 a čl. 47), t.j. z obdobia spred prvej výpovede zo dňa 23.6.2009.

Za danej situácie pre záver o konkludentnom odvolaní prvej výpovede žalovaným nie je vo vykonanom dokazovaní dostatočný poklad, preto pokiaľ žalobkyňa neplatnosť tejto prvej výpovede v zákonom určenej lehote na súde neuplatnila, stotožniť sa treba so záverom súdu prvého stupňa, že k skončeniu jej pracovného pomeru so žalovaným došlo uplynutím výpovednej doby vyplývajúcej z času doručenia tejto prvej výpovede žalobkyni, t.j. dňom 31.10.2009. Súd prvého stupňa preto rozhodol správne, keď žalobu o náhradu mzdy za obdobie mesiacov november a december 2009, t.j. za dobu po skončení pracovného pomeru žalobkyne, zamietol.

Práve z týchto dôvodov odvolací súd podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny.

O náhrade trov odvolacieho konania nerozhodoval, keďže s poukazom na postup súdu prvého stupňa podľa ust. § 151 ods. 3 O.s.p. má aj o trovách odvolacieho konania rozhodnúť prvostupňový súd (§ 224 ods. 4 O.s.p.).

Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0 (§3 ods. 9 zák.č. 757/2004 Z.z.) v znení neskorších predpisov.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.